

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/632/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114220523
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114220523.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: F. S., nar. XX.XX.XXXX, U. XXXX/XX, Q. B., zastúpený advokátom: JUDr. Roman Jurík, Jazerná 19, Nové Zámky, proti odporcovi: CETELEM SLOVENSKO a.s., Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, zastúpený advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie sumy 1.156,43 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C 102/2014-102 zo dňa 14. mája 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,76 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu odporcu.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd výrokom I. návrh zamietol a výrokom II. navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 349,54 eur a náhradu iných trov konania v sume 69,- eur, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu odporcu.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 451 ods. 2, 457, § 100 ods. 1, 101, 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi odporcom ako veriteľom a navrhovateľom ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorý právny vzťah medzi účastníkmi založený touto zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 258/2001 Z.z.), keďže odporca pri uzatváraní predmetnej zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a navrhovateľ vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Tento vzťah je teda nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 6 písm. d) OBZ), a to vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z., ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník.

Z uvedenej zmluvy si odporca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 16C/16/2011 v postavení navrhovateľa uplatňoval voči odporcovi (tu navrhovateľ) svoje nároky. Návrh bol právoplatne zamietnutý s odôvodnením, že odporca (tu navrhovateľ) vrátil to, čo mu bolo zo zmluvy zrušenej odstúpením od nej plnené, a preto navrhovateľ (tu odporca) nie je oprávnený požadovať uplatnenú pohľadávku. Navrhovateľ si v konaní prebiehajúcim pod sp.zn. 11C/102/2014 uplatňuje voči odporcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo odporcovi vzniknúť tým, že mu navrhovateľ na základe spotrebiteľskej zmluvy plnil viac, ako bol povinný, a to aj s poukazom na výsledky konania sp.zn. 16C/16/2011.

V konaní odporca vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa. Vzhľadom k uvedenému sa súd najskôr zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou premlčania nároku bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva navrhovateľa.

V konaní ide o právo navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ.

Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Z odporu, ktorý navrhovateľ podal proti platobnému rozkazu vydanému v konaní sp.zn. 16C/16/2011 vyplýva, že bol navrhovateľom (tam odporcom) spísaný dňa 11.01.2010. Z odporu je zrejmé, že navrhovateľ si bol už v tom čase vedomý toho, že úver preplatil a že odporca sa bezdôvodne obohatil, pričom zároveň dodal, že si svoje práva uplatní protinávrhom, čo však neurobil. Uvedená vedomosť o bezdôvodnom obohatení sa odporcu je zrejmä aj z vyjadrenia navrhovateľa na pojednávaní dňa 06.07.2011 (č.l. 119 spisu 16C/16/2011), kedy uviedol, že sa domnieva, že zaplatil navrhovateľovi (tu odporcovi) viac, než bol povinný podľa zmluvy plniť. Z uvedeného (a to najmä z odporu proti platobnému rozkazu) je jednoznačné, že už dňa 11.01.2010 navrhovateľ vedel, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, a že toto bezdôvodné obohatenie získal odporca, nebolo pritom potrebné čakať na právoplatné skončenie konania sp.zn. 16C/16/2011, ale navrhovateľ sa mohol domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vzájomným návrhom, ako na to sám poukazyval. Z tohto dôvodu začala plynúť navrhovateľovi dvojročná subjektívna premlčacia doba dňa 12.01.2010 a uplynula dňa 12.01.2012 (štvrtok).

Zároveň je potrebné uviesť, že návrh bol podaný nielen po uplynutí subjektívnej, ale aj po uplynutí objektívnej premlčacej doby, ktorá je v posudzovanom prípade trojročná. Pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými navrhovateľ ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie z dôvodu odstúpenia odporcu ako veriteľa od zmluvy, ide teda podľa navrhovateľa o sumu 1.156,43 eura. Posledná splátka, ktorou sa mohol odporca bezdôvodne obohatiť, bola splátka vo výške 65,00 eur uhradená odporcovi dňa 01.04.2009. Trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie takto získaného bezdôvodného obohatenia (ktorá začala plynúť od uhradenia jednotlivých splátok), začala plynúť najneskôr po uhradení poslednej splátky dňa 02.04.2009 a uplynula dňa 02.04.2012 (pondelok).

Súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že v danom prípade je namieste 10-ročná objektívna premlčacia doba, pretože nemal preukázané, že by sa odporca bezdôvodne obohatil úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jeho úmysel smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia. Zároveň súd nepovažoval za potrebné vykonávať prípadné dokazovanie ohľadom úmyslu odporcu bezdôvodne sa obohatiť, keďže návrh bol podaný po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, a teda aj prípadné podanie návrhu v rámci objektívnej premlčacej doby by k inému rozhodnutiu súdu viesť nemohlo.

Navrhovateľ podal návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 31.07.2014, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej a zároveň dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Keďže odporca vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd prihliadol, nezostalo súdu nič iné ako návrh vo výroku I. zamietnuť.

Pokiaľ ide o poukázanie navrhovateľa na uplatnenie námietky premlčania zo strany odporcu v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania odporcom za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a

len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu, a teda že je tu faktická nerovnosť právneho vzťahu, ako na to poukazuje navrhovateľ. Navrhovateľovi nič nebránilo podať v konaní prebiehajúcim pred Okresným súdom Trnava sp.zn. 16C/16/2011 protinávrh (tak ako to uvádza v odpore), prípadne podať nový návrh voči odporcovi, a to v rámci objektívnej aj subjektívnej premlčacej doby. Súd pritom odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.“ Súd nenašiel žiaden výnimočný dôvod, pre ktorý by malo byť vznesenie námietky premlčania odporcom odporujúce dobrým mravom.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s poukazom na § 151 ods. 1 O.s.p., keď plne úspešnému odporcovi priznal voči navrhovateľovi právo na náhradu trov konania, a to v sume 349,54 eura titulom náhrady trov právneho zastúpenia a v sume 69,00 eur titulom náhrady iných trov konania, a to za zaplatený súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu.

Súd preskúmal vyúčtovanie trov konania v zákonnej lehote predložené právny zástupcom odporcu a priznal odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia v nasledovnej výške: odmena advokáta za 3 úkony právnej služby á 61,41 eura (prevzatie a príprava právneho zastúpenia dňa 13.01.2015, písomné podanie na súd vo veci samej - odpor zo dňa 20.01.2015, účasť na pojednávaní dňa 14.05.2015), spolu 184,23 eura, režijný paušál pri úkonoch právnej služby: 3x 8,39 eura, spolu 25,17 eura, cestovné náhrady za cestu na pojednávanie a späť dňa 14.05.2015 osobným motorovým vozidlom (Bratislava - Trnava a späť), 106 km; spotreba 5,2 L/100 km; cena PHM 1,190 eura/L; náhrada 0,183 eura/km) t.j. 25,96 eura, náhrada za stratu času pri ceste na pojednávanie a späť dňa 14.05.2015 za 4 polhodiny á 13,98 eura, t.j. 55,92 eura, celkom 291,28 eura + 20% DPH (právny zástupca odporcu preukázal, že je platiteľom DPH) = 349,54 eura. Súd nepriznal odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby „vyjadrenie v konaní zo dňa 21.04.2015“, nakoľko súd tieto trovy nepovažuje za účelne vynaložené, pretože na písomné vyjadrenie odporcu nevyzval, a zároveň bolo možné uvedené vyjadrenie predniesť na nasledujúcom pojednávaní, za účasť na ktorom bola odmena advokáta uznaná za odôvodnenú. Pri cestovných náhradách nebola cena pohonných hmôt v súvislosti s vykonanou cestou preukázaná pokladničným dokladom, a preto súd porovnal priemernú cenu motorovej nafty v 20. týždni roku 2015 zverejnenú na stránke Štatistického úradu SR. Nakoľko však bola vo vyčíslení uplatnená cena PHM nižšia ako priemerná, súd vychádzal z tejto uplatnenej nižšej ceny za 1liter PHM. Súd odporcovi určil v zmysle § 160 ods. 1 O.s.p. na plnenie náhrady trov konania primeranú dlhšiu lehotu 30 dní od právoplatnosti rozsudku, navrhovateľ je povinný zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia právny zástupcov odporcu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu, odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu a to z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p., pretože súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ v konaní uplatnil všetky dôkazy včas a odôvodnil všetky tvrdenia. Na námietku premlčania reagoval tým, že uplatnenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Odvolateľ spochybnil aj samotné premlčanie, pričom poukázal na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí najneskôr za desať rokov, ak ide o bezdôvodné obohatenie, a toto tvrdenie podporil napr. rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co/84/2011, v ktorom judikoval úmysel nebankového subjektu obohatiť sa neprimeranou odplátou. Prvostupňový súd akceptoval všetky námietky žalovaného, odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, chyba mu

presvedčivosť. Prvostupňový súd pri aplikácii predpisov opomenul citovať § 107 ods. 3, pretože je nepochybné, že zmluva z ktorej sa plnilo je sčasti neplatná a účastníci sú si povinní vydať všetko, čo podľa nej dostali. No kým odporca mal možnosť uplatniť námietku premlčania, navrhovateľ nemal možnosť takúto námietku uplatniť, pretože zmluva v časti o poskytnutí istiny bola skonsumovaná tým, že navrhovateľ istinu vrátil. Súd teda zo zákona mal povinnosť neprihliadnuť na námietku premlčania zo strany odporcu, preto napadnutý rozsudok je zjavne nezákonný. Ďalej odvolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6 Cdo 1/2012 kde je uvedené, že v spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať z princípu ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Prvostupňový súd priznal odporcovi aj náhradu trov konania vo výške 418,53 eur, súd postupoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Bolo na mieste aplikovať § 150 ods. 1 O.s.p. Súd nezohľadnil, že odporca je úspešný, etablovaný podnikateľ a navrhovateľ je spotrebiteľ ktorého životná úroveň sa nepribližuje ani slovenskému štatistickému priemeru. Súd navrhovateľa vlastne potrestal za to, že si uplatnil svoje existujúce právo bez ohľadu na faktické, majetkové a príjmové pomery navrhovateľa na jednej strane, odporcu na strane druhej. Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania.

K doručenému odvolaniu sa vyjadril odporca prostredníctvom právneho zástupcu a navrhol rozsudok potvrdiť z dôvodu vecnej správnosti. V danom prípade zo strany navrhovateľa došlo k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby ako aj trojročnej objektívnej premlčacej doby. Argumentácia navrhovateľa o úmyselnom bezdôvodnom obohatení, ktoré malo založiť desaťročnú premlčaciu dobu nie je v danom prípade opodstatnená. Mohlo prísť k priamemu úmyslu, nakoľko je potrebné uvedomenie si svojho konania alebo nepriamemu úmyslu sa vyžaduje uzrozumenie, čo v tomto prípade absentuje. Ďalej navrhovateľ poukazuje vo svojom odvolaní aj na § 107 ods. 3 O.z., ktoré sa vzťahuje na prípady kedy na jednej strane je vlastnícke právo a na druhej strane peňažné plnenie. Ustanovenie nie je možné aplikovať na prípady kedy oproti sebe stoja dve práva na peňažné plnenie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 33Odo 773/2002 zo dňa 22.01.2003 a spis. zn. 32Odo 885/2003 zo dňa 22.12.2004. Čo sa týka odôvodnenia odvolania v časti náhrady trov konania odporca poukazuje na to, že mu patrí náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pretože na strane navrhovateľa nie sú žiadne dôvody osobitného zreteľa, na ktoré by mal súd prihliadnuť pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol zamietajúci výrok vo veci samej a náhrada trov konania.

Odvolateľ v podanom odvolaní uplatňuje odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám, uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Ide o také vady konania alebo rozhodnutia, ktoré majú za následok zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia i konania, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo dospel k záveru, že v konaní sa nevyskytli také vady, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 O.s.p., preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. nie je daný.

Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva v nesprávnych skutkových zisteniach a týka sa skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov

nevyplnili ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p.; t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplnili a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nie sú tu dôvodne uplatnené ani ďalšie odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Odvolací súd konštatuje, že vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). K dôvodom odvolania odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolateľ argumentoval 10 - ročnou premlčacou dobou upravenou v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné. V 10- ročnej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by odporca mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. V čase uzavretia zmluvy mal odporca v predmete podnikania uzatváranie zmlúv, ktorými poskytoval finančné prostriedky za účelom zisku. Až následne vývojom spotrebiteľského práva dochádza ku kontrole spotrebiteľských vzťahov. Očakávanie zisku z dovoleného podnikania nespadá pod úmysel odporcu bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvedený záver o neprímeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať spätne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Iná situácia nastane v tom prípade, ak takýto subjekt napriek vyslovenej neprijateľnej podmienky, túto naďalej používa, v čom možno vidieť zrejmy úmysel. V danom prípade však uvedené preukázané nebolo.

Odvolaciemu súdu je známe odvolateľom citované rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co/84/2011, v ktorom judikoval úmysel nebankového subjektu obohatiť sa neprímeranou odplatom, na druhej strane je potrebné poukázať na odlišné rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12 Co/63/2015 zo dňa 27.4.2016, sp. zn.13 Co/58/2015 zo dňa 15.03.2016 a sp. zn. 13 Co/567/2015 zo dňa 22.9.2015.

Ďalej odvolateľ dôvodil, že prvostupňový súd pri aplikácii predpisov opomenul citovať § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože je nepochybné, že zmluva z ktorej sa plnilo je sčasti neplatná a účastníci sú si povinní vydať všetko, čo podľa nej dostali.

Podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

V prípade neplatnej alebo zrušenej zmluvy sa aplikačná prax súdov ustálila na závere, že ustanovenie § 107 ods. 3 dopadá na všetky prípady, kde synalagmatický vzťah vznikol zo zákona. Ak tomu tak je, možnosť účinne vzniesť námietku premlčania je podľa § 107 ods. 3 obmedzená. Súd totiž môže na takúto námietku premlčania prihliadnuť len vtedy, ak môže námietku premlčania vzniesť aj druhý účastník zmluvy. Nie je rozhodujúce, či druhá zmluvná strana takúto námietku vzniesla, ale iba to, či tak mohla urobiť. Preto súd nemôže napr. prihliadnuť na námietku premlčania v konaní, v ktorej sa žalobca domáha vrátenia kúpnej ceny oproti vydaniu veci, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy, ak predmetom zmluvy bol prevod nehnuteľnosti a v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy vôbec nedošlo k prevodu vlastníctva. Kupujúci totiž nemôže v takomto prípade vzniesť námietku premlčania.

Vzhľadom na uvedený výklad možno v danom prípade konštatovať, že § 107 ods. 3 Občianskeho prípadu na daný prípad nedopadá, pretože nejde o synalagmatický vzťah vznik ktorého upravuje zákon.

Odvolateľ argumentoval, že prvostupňový súd priznal odporcovi aj náhradu trov konania vo výške 418,53 eur, súd postupoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom bolo na mieste aplikovať § 150 ods. 1 O.s.p. Odvolateľ namietal, že súd nezohľadnil, že odporca je úspešný, etablovaný podnikateľ a navrhovateľ je spotrebiteľ ktorého životná úroveň sa nepribližuje ani slovenskému štatistickému priemeru. Súd navrhovateľa vlastne potrestal za to, že si uplatnil svoje existujúce právo bez ohľadu na faktické, majetkové a príjmové pomery navrhovateľa na jednej strane, odporcu na strane druhej.

Občianske súdne konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti účastníka za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. veta prvá ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

Vo vzťahu k odporcovi súd prvého stupňa správne konštatoval jeho plný úspech a preto mu dôvodne priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu od neúspešného navrhovateľa.

Navrhovateľ namietal, že súd prvého stupňa vec neposúdil z hľadiska dôvodov osobitného zreteľa, ktorá úprava je obsiahnutá v § 150 ods. 1 O.s.p.

Aplikácia vyššie citovaného ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči účastníkovi konania a aby neodporovalo dobrým mravom. Ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 150 O.s.p. preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (citované z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, č.k. 2 M Cdo 17/2009).

Predpokladom výnimočného použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiadúcej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane účastníkov konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci.

Posúdiac otázku náhrady trov konania v danej veci podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení a uvedených kritérií, odvolací súd dospel k záveru, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo potrebné odporcovi náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Trovy odvolacieho konania odporcu spočívajú z trov právneho zastúpenia a predstavujú sumu 83,76 Eur ako odmenu za 1 úkon - písomné vyjadrenie k odvolaniu vo výške 61,41 Eur + 8,39 Eur režijný paušál + 20% DPH, podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. Náhradu trov odporcu súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť k rukám advokáta odporcu (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.